

BÓG KRÓL MIŁOŚĆ HONOR OJCZYZNA

W I A R A O J C Z Y Z N A T R A D Y C J A S Z L A C H E T N O Ś Ć W O L N O Ś Ć

„Victoria in Jesu Christo”

*„Qui Leszczynsciorum genus ignorat Poloniam ignorat.
Triumphalis familia, ex qua tot Duces tot Senatus decora, tot
Antistites & Archiepiscopus numerare licet.”*

Edykt królewski

Ustanowienie

Święta

**Samorządności Sejmikowej
Ziem Korony Królestwa Polskiego-Lehii
na dzień 24 marca każdego roku**

EDYKT KRÓLEWSKI O USTANOWIENIU ŚWIĘTA SAMORZĄDNOŚCI SEJMIKOWEJ ZIEM KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII z 24 marca A.D.2021

W imię Pana Naszego Jezusa Chrystusa. W imię Boga Ojca w Trójcy Jedynej. Amen.

My, Leh XI Wojciech Edward I z Dynastii Leszczyńskich, z Bożej łaski Król Elekt Polski-Lehii Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polaków, Lachów, Lechów, Le[c]hitów, Sarmatów, Wenedów, Wandalów; Wielki Książę Litewski, Ruski, Kaszubski, Pruski, Mazowiecki, Żmudzki, Kijowski, Wołyński, Podolski, Inflancki, Smoleński, Siewierski, Czernichowski, Śląski, Łużycki, Wenedyjski, Wielecki, Miśnieński, Milicki, Lutycki, Wielecki, Obotrycki; Książę Lotaryngii i Barrois, Książę Bari i Rossano; Pan i Dziedzic Lehii, Rusi, Ziemi Sambijskiej (Królewieckiej), Połabia, etc., etc., Protektor: Słowiańszczyzny (szczególnie Moraw), Królestwa Francji, Księstwa Lotaryngii i Bar, Księstwa Bari i Rosano, Księstwa Toskanii, Księstwa Nowogrodzkiego, Wyspy Gotlandia, Królestwa Nowa Francji (część USA - Wielka Luizjana oraz część Kanady - Quebec), Królestwa Merina (Madagaskaru) oraz Królestwa Jerozolimskiego, wszem wobec i każdemu z osobna, komu to wiedzieć należy, osobiwie Wielebnym w Bogu, Jaśnie Wielmożnym, Wielmożnym, Szlachetnie Urodzonym, Senatorom, Dygnitarzom, Urzędnikom i wszystkiemu Rycerstwu, tudzież Hetmanom, Regimentarzom, etc., Uprzejmie i Wiernie Nam asystującym z Bożą Łaską Królewską, ale też wszystkim szlachetnym Polakom - Lehitom, którym los Ojczyzny i Dobro Świata leży na sercu, oznajmiamy, że z dniem dzisiejszym Królestwo Polskie-Lehii ustanawia:

„Święto Samorządności Sejmikowej Ziem Korony Królestwa Polskiego-Lehii”

obchodzone corocznie w ceremonii zwykłej, począwszy od 2022 roku, oraz obchodzone co 10 lat, w ceremonii uroczystej, począwszy od 2031 roku, corocznie w dniach: 24 marca – w dzień Patronalny św. Katarzyny Szwedzkiej – na pamiątkę uchwalenia przez I Sejm Walny Konstytucyjny obradujący w latach 1788-1792 Ustawy „Prawo o Sejmikach” z 24 marca 1791 roku oraz 8 maja - na pamiątkę dnia św. Stanisława – Patrona Zjednoczenia Ziem Korony Królestwa Polskiego-Lehii.

Opiekunką tego Święta jest Matka Boża Łaskawa ze strzałami – Patronka Warszawy, której słynący łaskami Obraz zastał zainstalowany i ukoronowany w kościele oo. Jezuitów w dniu 24 marca 1651 roku.

EDYKT KRÓLEWSKI O USTANOWIENIU ŚWIĘTA SAMORZĄDNOŚCI SEJMIKOWEJ ZIEM KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII z 24 marca A.D.2021

UZASADNIENIE

Dokładnie 230 lat temu, w dniu 24 marca A.D.1791, I Sejm Walny (Wielki) Konstytucyjny, obradujący w latach 1788-1792 uchwalił Ustawę (okołokonstytucyjną) „*Prawo o Sejmikach*”. Naszym królewskim zdaniem, była to Ustawa fundamentalna dla zreformowanego ustroju Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego.

Tak silne, jest, bowiem państwo, jak silni są jego Przedstawiciele.

RYS HISTORYCZNY OBRAD I SEJMU WALNEGO KONSTYTUCYJNEGO LAT 1788-1792

Jako pierwsze Królestwo na Świecie postanowiliśmy, pod koniec XVIII wieku, opisać zasady ustrojowe rządzące Królestwem Polskim (zamienić zwyczaj w prawo pisane), na zwołanym przez Króla Polski - Stanisława II Poniatowskiego, I Sejmie Walnym Konstytucyjnym, a więc Sejmie Nadzwyczajnym, mającym zajmować się wyłącznie sprawami ustrojowymi (kardynalnymi) w celu opracowania **KONSTYTUCJI NARODOWEJ** (formy organizacji państwa).

Pamiętajmy, że, po tzw. Dobie Saskiej (Ciemnota Saska) lat 1697-1763) dobre zwyczaje i obyczaje sięgnęły bruku. Rzeczpospolita, po tym okresie, była całkowicie rozregulowana i zdemoralizowana.

Chodziło, więc o to, by uporządkować Rzeczpospolitą, by dobre prawa zwyczajowe, rangi ustrojowej, zamienić na spójne i zsynchronizowane prawa stanowione, rangi kardynalnej (cardinalis — zawiasy), nadrzędne nad prawami niższej rangi (hierarchia prawa).

Stąd genialna, królewska idea, zwołania Sejmu Walnego, nie dla rozwiązywania doraźnych problemów, ale Sejmu Walnego, który będzie obradował ponad aktualnymi problemami, dla zapewnienia przyszłości Koronie Królestwa Polskiego.

Wypracowano wówczas (podczas obrad) terminologię Sejmu Walnego, działającego stale w gotowości oraz Sejmu Walnego Konstytucyjnego, zwoływanego, co 25 lat, który mógł zmieniać uchwalone Prawa kardynalne, dziś powiedzielibyśmy: Konstytucję i ściśle określone Prawa okołokonstytucyjne — łącznie rozumiane jako **KONSTYTUCJA NARODOWA**.

Kolejny, II Sejm Walny Konstytucyjny, został a priori zwołany przez Sejm Walny Wielki na 1 października 1816 roku. Niestety, zabory (paniczny strach sąsiadów przed reformującą się Polską) nie pozwoliły wdrożyć w życie dorobku Ustaw (Konstytucji) I Sejmu Walnego Konstytucyjnego.

EDYKT KRÓLEWSKI O USTANOWIENIU ŚWIĘTA SAMORZĄDNOŚCI SEJMIKOWEJ ZIEM KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII z 24 marca A.D.2021

RYS HISTORYCZNY OBRAD II SEJMU WALNEGO KONSTYTUCYJNEGO LAT 2016-2024

Uchwałą, wskrzeszonego w Niepołomicach, dnia 5 października A.D.2014 Sejmu Walnego (I Sesja Inauguracyjna), obradującego na XI Sesji Nadzwyczajnej Sejmu Walnego w dniach 19-20 grudnia A.D.2015 w Wiśniczu Starym, postanowiono, że nawiązując do Ustawy okołokonstytucyjnej I Sejmu Walnego Konstytucyjnego z 28 maja 1791 roku pt. „*Sejm Konstytucyjny extra-ordynaryjny*”, począwszy od 2016 roku [$1791 + (9 \times 25) = 2016$] wskrzeszony Sejm Walny, będzie obradował w formule II Sejmu Walnego Konstytucyjnego.

Pierwsza Sesja tej formy Sejmu Walnego miała miejsce w dniach 18-20 marca A.D.2016 (piątek-niedziela) na Zamku Leszczyńskich w Rydzynie, gdzie II Sejm Walny Konstytucyjny (po 225 latach przerwy) m.in. postanowił wskrzesić Królestwo Polskie – Koronę Królestwa Polskiego.

II Sejm Walny Konstytucyjny miał obradować cztery lata, ale Uchwałą XIV Sesji Sejmu Walnego Konstytucyjnego w Płowcach, w dniu 20 stycznia A.D.2020, czas obradowania II Sejmu Walnego Konstytucyjnego, przedłużono (zlimitowano) na kolejne cztery, max. pięć lat tj. do końca 2024 - początku 2025 roku, tak by być gotowymi z **KONSTYTUCJĄ NARODOWĄ** na koronację królewską w roku 2025 oraz na zwołanie kolejnego, III Sejmu Walnego Konstytucyjnego w roku 2050, w dniu 18 marca (piątek).

Z uwagi na pandemię, począwszy od 2021 roku, Sejm Walny Konstytucyjny obraduje jako Rada Senatu.

METODYKA PRACY I SEJMU WALNEGO KONSTYTUCYJNEGO LAT 1788-1792

Wracając do dorobku I Sejmu Walnego Konstytucyjnego lat 1788-1792 oraz metodyki jego pracy należy przytoczyć fragment Opracowania Wacława Uruszczaka (UJ) pt. „*Ustawy okołokonstytucyjne Sejmu Wielkiego z 1791 i 1792 roku*”:

„Termin „ustawa okołokonstytucyjna” czy „ustawy okołokonstytucyjne” jest przykładem nowomowy, jaka od dłuższego czasu towarzyszy dyskusji publicznej. Oznacza on ustawę wydaną w związku z ustawą zasadniczą, a więc z konstytucją, w celu jej uściślenia lub wykonania. Ustawy tego rodzaju w znacznej liczbie były uchwalone już na Sejmie Czteroletnim (6 października 1788 – 31 maja 1792), którego głównym dziełem była Ustawa rządowa z 3 maja 1791 r., znana jako Konstytucja 3 maja.”

EDYKT KRÓLEWSKI O USTANOWIENIU ŚWIĘTA SAMORZĄDNOŚCI SEJMIKOWEJ ZIEM KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII z 24 marca A.D.2021

W tamtym czasie nikt jednak tego rodzaju nazwy nie używał. Sama Konstytucja 3 maja była jednak ze swej istoty ustawą ramową, wyznaczającą tylko ogólne zasady ustroju i funkcjonowania państwa. Jej twórcy sami zakładali uściślenie jej przepisów w ustawach dodatkowych, które można określić jako „okołokonstytucyjne”. Ustaw okołokonstytucyjnych Sejmu Wielkiego było w sumie dwadzieścia cztery i stanowiły one w całości wyjątkowy dorobek ustawodawczy zasługujący na analizę, a zarazem na podziw i szacunek.

Dopełniają wielkiego dzieła ustawodawczego, na jakie zdobyła się upadająca I Rzeczpospolita.

Autorowi zapewne chodzi o to, że I Sejm Walny Konstytucyjny lat 1788-1792 uchwalił komplet Ustaw rangi kardynalnej. Problem w tym, że w ponad 500-letniej historii Sejmu Walnego najważniejsze uchwały nosiły nazwę Konstytucji. Dlatego dla Uchwał Sejmu Wielkiego lat 1788-1792 użyto innego słowa dla spraw kardynalnych, w postaci słowa „ustawa”. Stąd „Ustawa o formie Rządu” („Ustawa Rządowa”) z 3 maja 1791 roku, którą my współcześni traktujemy (słusznie) jako Konstytucję.

Traktowano wówczas Ustawę, jako prawo wyższe od Konstytucji, jako prawo rangi kardynalnej. Ale na szczęście tylko jednorazowo. Postanowiono, bowiem w Ustawie „Sejm Konstytucyjny extra-ordynaryjny” z 28 maja 1791 roku, że będzie to Sejm Konstytucyjny.

A ponieważ w międzyczasie, nie przyjęło się w świecie słowiańskie słowo „ustawa” (ustawiać, porządkować) dla ustaw kardynalnych, a przyjęło się słowo „konstytucja” od łacińskiego *constitutio* – ustanowić, ustanawiać, to Sejm Walny Konstytucyjny to taki, który uchwała prawo rangi najwyższej, konstytucyjnej.

Dzisiaj rozumiemy to właściwie tzn., że Sejm Walny zwyczajny uchwała Ustawy jako Sejm Walny Ustawodawczy, czyli uchwała prawo poniżej konstytucji, a Sejm Walny Konstytucyjny uchwała Konstytucje (Konstytucje), czyli prawa kardynalne ponad Ustawami.

Kolejny problem to fakt, że nasi przodkowie nie wyobrażali sobie rozwiązania spraw ustrojowych przy pomocy jednej Ustawy (czytaj Konstytucji), ale wielu Ustaw (czytaj Konstytucji). Suma tego typu Ustaw (czytaj Konstytucji) składała się na KONSTYTUCJĘ NARODOWĄ.

Posłowie i Senatorowie I Sejmu Walnego Konstytucyjnego lat 1788-1792 rozumieli, że uchwalane na tym Sejmie Walnym prawa konstytucyjne są Prawami kardynalnymi.

Dzisiaj, w III RP, mamy do czynienia z tzw. Konstytucją (de facto Deklaracją Praw Człowieka) i Ustawami tzw. okołokonstytucyjnymi, które są ważniejsze od samej Konstytucji (sic!).

To Ustawa w III RP określa np. ordynacje wyborcze, ustrój sądów powszechnych, etc., a na przykład sposób działania Sejmu na Wiejskiej określa „Regulamin Sejmu”, który może zmieniać sobie sam Sejm bezwzględnie

większością głosów w każdej chwili, bez wymaganego podpisu Prezydenta. Siłą rzeczy, taki Sejm działa, w sensie pragmatyki koniunkturalnie i musi się zdegenerować.

Zwróćmy uwagę, że pierwszą Ustawą Sejmu Wielkiego miała być „*Ustawa o Sejmikach*” z maja 1790 roku jednak po zastanowieniu Izby Poselskiej i Senatorskiej zdecydowały, że pierwszą w kolejności będzie „*Ustawa o prawach kardynalnych niewzruszonych*” z 7 września 1790 roku, czyli Ustawa (czytaj Konstytucja) ustanawiająca enumeracyjnie, jakie Ustawy (czytaj Konstytucje) składają się na urząd państwa, które trzeba uchwalić jako pakiet Ustaw (Konstytucji), a nie jako jedną Ustawę (czytaj Konstytucję).

Nota bene jest to odpowiednik dzisiejszej Konstytucji w III RP jako materiału wyjściowego dla kolejnych Konstytucji stanowiących zwartą całość. Niestety III RP przyjęła model jednej Konstytucji (w miarę stabilnej) i Ustaw okołokonstytucyjnych (często nowelizowanych). W III RP nie odróżnia się Sejm Konstytucyjny od Sejmu zwyczajnego.

Konstytucję oraz Ustawę okołokonstytucyjną w III RP można zmienić w każdym momencie. Konstytucję - 2/3 głosów, a Ustawę okołokonstytucyjną większością bezwzględną.

W sytuacji systemu partyjnego nie może być mowy o uchwaleniu Konstytucji i pakietu Ustaw okołokonstytucyjnych, a na pewno nie jest realne uchwalenie KONSTYTUCJI NARODOWEJ z uwagi, że partia polityczna (partie) nie reprezentuje(a) INTERESU NARODOWEGO, a wyłącznie interes partyjny.

Kolejny fragment Opracowania Wacława Uruszczaka (UJ) pt. „*Ustawy okołokonstytucyjne Sejmu Wielkiego z 1791 i 1792 roku*”:

*„Prawa kardynalne niewzruszone z 8 stycznia 1791 r. Ustawa ta została opracowana przez „deputację do ułożenia projektów do formy rządu” powołaną przez Sejm 10 września 1789 r. W początkach maja 1790 r. deputacja **przedstawiła sejmowi projekt prawa o sejmikach.***

Izby zażądały jednak przedstawienia całości projektu „formy rządu”. Deputacja wywiązała się z tego zadania i przedłożyła w dniu 5 sierpnia 1790 r. „Projekt do formy rządu” złożony z 11 projektów ustaw szczegółowych, liczących w sumie 681 artykułów.

Projekt pierwszej ustawy nosił tytuł Prawa konstytucyjne, a w nich kardynalne i zawierał dokładne zestawienie najważniejszych zasad ustrojowych. Pozostałe dziesięć regulowało organizację i funkcjonowanie naczelnych organów władzy. Projekt był w zasadzie dziełem samego Ignacego Potockiego, który przyjęli pozostali członkowie deputacji.

Według Jerzego Michalskiego projekt deputacji „odzwierciedlał w pełni «republikańską» doktrynę ustrojową”. Na początku debata sejmowa skupiła się zasadniczo tylko na sprawie sukcesji tronu oraz na prawach kardynalnych. Co do praw kardynalnych projekt deputacji w tym zakresie został istotnie zmieniony wskutek nacisków stronnictwa konserwatywnego.

Ostatecznie w dniu 7 września 1790 r. doszło do uchwalenia ustawy pt. Prawa kardynalne niewzruszone, której wersję finalną przygotowano na posiedzeniach pozasejmowych w domu marszałka Stanisława Małachowskiego.

Marszałek sejmu podał ją do oblaty w księgach grodzkich warszawskich w dniu 8 stycznia 1791 r. i od tej chwili stała się obowiązującą ustawą rangi fundamentalnej.

W 11 artykułach zestawiono w niej kardynalne, a więc uznane za najważniejsze, prawa Rzeczypospolitej, które miały przesądzać o treści przyszłej konstytucji. Były to mianowicie następujące zasady:

- 1) wiara katolicka w obu obrządkach jest religią panującą;*
- 2) król i królowa muszą być wyznawcami religii katolickiej;*
- 3) odejście od Kościoła katolickiego do innego wyznania podlega karze;*
- 4) wyznawcom innych niż katolicka religii gwarantuje się „pokój w wyznaniu i obrządkach”;*
- 5) unia Królestwa Polskiego i Wielkiego Księstwa Litewskiego jest trwała i niewzruszalna;*
- 6) Rzeczpospolita polsko-litewska jest państwem suwerennym, a więc niepodległym i samowładnym;*
- 7) gwarancje udzielone rządowi polskiemu przez obce mocarstwa są nieważne;*
- 8) w Rzeczypospolitej obowiązują jedynie prawa uchwalone przez stan szlachecki na sejmach; tylko prawo daje podstawę do działania jakiegokolwiek władzy urzędowej;*
- 9) wszystkim obywatelom Rzeczypospolitej bez względu na stan i kondycję gwarantuje się praworządność;*
- 10) prawo neminem captivabimus nisi iure victum, czyli prawo nietykalności osobistej; przypadki naruszenia tego prawa miały określać osobne ustawy szczegółowe;*
- 11) szlachcie i innym obywatelom gwarantuje się prawo wolnego głosu na sejmikach, zjazdach publicznych, a także w pismach i drukach, pod odpowiedzialnością sądową.*

Uchwalenie na Sejmie Wielkim Praw kardynalnych niewzruszonych było rezultatem kompromisu między stronnictwami sejmowymi. Stanowiły swego rodzaju otwartą deklarację samowładności i niepodległości Rzeczypospolitej oraz jednostronne zerwanie traktatu z Rosją z 1775 r., czyniącego z niej gwaranta ustroju Polski.

Prawa kardynalne niewzruszone stanowiły ustawę o randze fundamentalnej, której bynajmniej nie uchyliła Ustawa rządowa z 3 maja 1791 r.

Jak wynika z prawa o sejmach (art. XV § 1), Ustawa rządowa oraz prawa niewzruszone stanowiły obowiązujący zbiór praw fundamentalnych państwa, które nie podlegały żadnej odmianie oraz naruszeniu w zwykłym trybie ustawodawczym. Zasada nadrzędności konstytucji, w tym praw fundamentalnych była zasadą porządku konstytucyjnego polskiego państwa.

W prawie o sejmach z 28 maja 1791 r. figurowało następujące postanowienie: „Na sejmach ordynaryjnych będzie obowiązkiem deputacji sejmowej pilnować, aby żaden projekt nie dążył do naruszenia i odmiany prawa fundamentalnego pod tytułem Ustawa rządowa i praw niewzruszonych”.

(...)

Prawo o sejmikach zostało uchwalone w dniu 24 marca 1791 r., choć oblatowano je dopiero 28 maja roku 1791. Była to ustawa złożona z 21 artykułów, wewnętrznie podzielnych na punkty (od 1 do 22 punktów). Regulowały one takie sprawy, jak: miejsce sejmików, czas odbywania sejmików i ich obrad, prawo do udziału w sejmikach oraz prawo do pełnienia funkcji z wyboru, a więc posła na sejm, deputata czy komisarza.

Drobiazgowo uregulowano porządek obrad, a także ich bezpieczeństwo.

Nowością prawa o sejmikach było pozbawienie prawa do udziału w sejmikach szlachty nieposiadającej.

Instrukcja sejmikowa udzielona posłom na sejm miała stanowić jedynie opinię sejmiku w sprawach publicznej wagi.

(...)

Ustawa o sejmie konstytucyjnym ekstraordynaryjnym nawiązywała do postanowień Konstytucji 3 maja w przedmiocie rewizji konstytucji. Artykuł 6 Konstytucji w zakończeniu art. VI stanowił, że co 25 lat będzie zwołany specjalny sejm nadzwyczajny (ekstraordynaryjny) dla rewizji i poprawy Ustawy rządowej. Szczegółowe reguły organizacji oraz działania tego sejmiku konstytucyjnego przynosiła wspomniana ustawa.

Przewidywała ona, że pierwszy taki sejm miał zostać zwołany 1 października 1816 r. w Warszawie. Jego obrady miały się odbywać według reguł procedowania zwyczajnych sejmów (a więc z ustawą o sejmie, o której niżej) z pewnymi wyjątkami. Szczególne zadanie w działaniach tego sejmiku wyznaczono deputacji konstytucyjnej. Miała ona przede wszystkim przyjmować projekty ustawodawcze (od króla i straży praw raz posłów), które rozpatrywano by w dwóch grupach, a mianowicie: praw politycznych konstytucyjnych i praw politycznych porządkowych (chodziło o procedury działania władz rządowych).

Deputację zobowiązywano do dbania o to, aby żaden z projektów nie naruszał „praw kardynalnych niewzruszonych” oraz paktów konwentów.

Jesteśmy przekonani, że „Konstytucja o Sejmikach” z 24 marca 1791 roku, a więc uchwalona przed Konstytucją o Formie Rządu z 3 maja 1791 roku stanowiła wraz z Konstytucją „O Sejmach Ordynaryjnych” oraz Konstytucją „O Sejmie Konstytucyjnym extra-ordynaryjnym” z 13 maja 1791 roku trzon ustroju – **KONSTYTUCJI NARODOWEJ** Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Królestwa Polskiego, końca XVIII wieku, opartej na samorządzie Sejmikowym.

Upewnia nas o tym Rozdział VI Konstytucji 3 maja 1791 roku „*Sejm, czyli władza prawodawcza*”:

(...)

Komplet sejmiku składać się będzie z liczby osób niższym prawem opisanej, tak w izbie poselskiej, jako i w izbie senatorskiej.

Prawo o sejmikach na teraźniejszym sejmie ustanowione jako najistotniejszą zasadę wolności obywatelskiej, uroczyście zabezpieczamy.

Jako zaś prawodawstwo sprawowane być nie może przez wszystkich i naród wyręcza się tej mierze przez reprezentantów czyli posłów swoich dobrowolnie wybranych, przeto stanowimy, iż posłowie na sejmikach

obrani w prawodawstwie i ogólnych narodu potrzebach podług niniejszej Konstytucyi uważani być mają jako reprezentanci całego narodu, będąc składem ufności powszechnej.

Jasno wynika z tego Rozdziału, że Posłowie I Sejmu Walnego Konstytucyjnego nie chcieli delegować na przyszłość spraw Sejmików Ziemijskich ale uchwalając wcześniej Konstytucję „O Sejmikach”, w Konstytucji o Formie Rządu z 3 maja 1791 na nią się powołują i ją zabezpieczają jako **”najistotniejszą zasadę wolności obywatelskiej”**.

Dziestety dzisiaj Prawo o Sejmikach gwarantujące Obywatelom najistotniejszą zasadę wolności jest zlekceważone i zastąpione „Prawem o partiach politycznych” gwarantujące Obywatelom... brak wolności.

Święto Samorządności Sejmikowej Ziemi Korony Królestwa Polskiego-Lehii nie jest świętem wolnym od pracy.

Victoria in Jesu Christo!

Dano 24 marca A.D.2021 w Myszkowie, na Ziemi Korony Polskiej; w Szóstym Roku Naszego Panowania, w dzień Patrona św. Katarzyny Szwedzkiej.

Leh XI Wojciech Edward I Rex Electus Poloniae-Lehiaie

EDYKT KRÓLEWSKI O USTANOWIENIU ŚWIĘTA SAMORZĄDNOŚCI SEJMIKOWEJ ZIEMI KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII z 24 marca A.D.2021

**WPIS Nr 13/03/2021
DO METRYKI KORONNEJ
z 24 marca A.D.2021**

www.metrykakoronna.org.pl

www.królpolski.org.pl

www.sejmwalny.org.pl

EDYKT KRÓLEWSKI O USTANOWIENIU ŚWIĘTA SAMORZĄDNOŚCI SEJMIKOWEJ ZIEM KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII z 24 marca A.D.2021

MMXXI

EDYKT KRÓLEWSKI O USTANOWIENIU ŚWIĘTA SAMORZĄDNOŚCI SEJMIKOWEJ ZIEM KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO-LEHII z 24 marca A.D.2021

